

Sygn. akt III PK 39/18

POSTANOWIENIE

Dnia 23 stycznia 2019 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Krzysztof Rączka

w sprawie z powództwa M. C.

przeciwko G. S.A. w C.

o odszkodowanie,

na posiedzeniu niejawnym w Izbie Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w dniu 23 stycznia 2019 r.,

na skutek skargi kasacyjnej powódki od wyroku Sądu Okręgowego - Sądu Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w O.

z dnia 30 października 2017 r., sygn. akt V Pa [...],

odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.

UZASADNIENIE

Wyrokiem z 30 października 2017 r., sygn. akt V Pa [...] Sąd Okręgowy w O. oddalił apelację powódki M. C. od wyroku Sądu Rejonowego w O. z 24 maja 2017 r., sygn. akt IV P [...], którym to Sąd pierwszej instancji oddalił powództwo przeciwko G. S.A. w C..

Pozwem wniesionym w dniu 20 marca 2016 r. przeciwko G. S.A. z siedzibą w C., ostatecznie sprecyzowanym w dniu 10 maja 2017 r., M. C. wniosła o zasądzenie na jej rzecz odszkodowania z tytułu niezgodnego z prawem rozwiązania umowy o pracę za wypowiedzeniem w wysokości trzymiesięcznego wynagrodzenia. Nadto wniosła o zasądzenie od pozwanego na jej rzecz kosztów postępowania, w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych.

W odpowiedzi na pozew strona pozwana G. S.A. z siedzibą w C. wniosła o oddalenie powództwa w całości oraz o zasądzenie od powódki na rzecz strony pozwanej kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych.

Wyrok Sądu Okręgowego oddalający apelację strony powodowej został w całości zaskarżony skargą kasacyjną przez powódkę.

Jako przesłankę przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania skarżąca powołała oczywistą zasadność skargi.

W uzasadnieniu wniosku wskazano, że Sąd Okręgowy wbrew brzmieniu przepisów kodeksu postępowania cywilnego regulujących postępowanie dowodowe w szczególności (art 227 k.p.c., art. 231 k.p.c., art. 232 k.p.c.) dokonał w sposób dowolny ustaleń stanowiących podstawę wydania orzeczenia w niniejszej sprawie z pominięciem reguł wnioskowania wynikających z doświadczenia życiowego i logicznego rozumowania odrzucając tym samym możliwość ustalenia faktów mających istotne znaczenie dla rozstrzygnięcia sprawy. Nadto brak jakiegokolwiek refleksji co do charakteru i znaczenia działań pracodawcy w latach 2013-2016 polegających na systematycznym namawianiu, zmuszaniu i zastraszaniu powódki za pomocą różnych działań do złożenia oświadczenia woli o wypowiedzeniu umowy o pracę, w szczególności rozstrzygnięcia czy takie działania są dopuszczalne i nie stanowią przekroczenia prawa, nadto czy w świetle powyższego oraz zatrudnienia nowego pracownika w 2013 r. działanie pracodawcy nie stanowi obejścia prawa.

W odpowiedzi na skargę kasacyjną strona pozwana wniosła o:

- 1) wydanie postanowienia odmawiającego przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania;
- 2) oddalenie skargi kasacyjnej w całości - w przypadku przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Skarga kasacyjna nie kwalifikowała się do przyjęcia celem jej merytorycznego rozpoznania.

Zgodnie z art. 398⁹ § 1 k.p.c., Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, gdy w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, zachodzi nieważność postępowania lub skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona.

W razie powołania przesłanki przedsądu, jaką jest oczywista zasadność skargi kasacyjnej, należy w motywach wniosku zawrzeć wywód prawny wyjaśniający, w czym wyraża się owa oczywistość i przedstawić argumenty na poparcie tego twierdzenia (postanowienia Sądu Najwyższego: z 26 kwietnia 2006 r., II CZ 28/06, LEX nr 198531; z 10 sierpnia 2006 r., V CSK 204/06, LEX nr 421035; z 9 stycznia 2008 r., III PK 70/07, LEX nr 448289; z 11 stycznia 2008 r., I UK 283/07, LEX nr 448205; z 3 kwietnia 2008 r., II PK 352/07, LEX nr 465859 i z 5 września 2008 r., I CZ 64/08, LEX nr 512050). O ile dla uwzględnienia skargi wystarczy, że jej podstawa jest usprawiedliwiona, to dla przyjęcia skargi do rozpoznania niezbędne jest wykazanie kwalifikowanej postaci naruszenia przepisów prawa materialnego lub procesowego, polegającej na jego oczywistości widocznej *prima facie*, przy wykorzystaniu podstawowej wiedzy prawniczej, bez potrzeby wchodzenia w szczegóły czy dokonywania pogłębionej analizy tekstu wchodzących w grę przepisów i doszukiwania się ich znaczenia (postanowienia Sądu Najwyższego: z 16 września 2003 r., IV CZ 100/03, LEX nr 82274; z 22 stycznia 2008 r., I UK 218/07, LEX nr 375616; z 26 lutego 2008 r., II UK 317/07, LEX nr 453107; z 9 maja 2008 r., II PK 11/08, LEX nr 490364; z 21 maja 2008 r., I UK 11/08, LEX nr 491538 i z 9 czerwca 2008 r., II UK 38/08, LEX nr 494134). W judykaturze podkreśla się, że przesłanką przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania nie jest oczywiste naruszenie konkretnego przepisu prawa materialnego lub procesowego, lecz sytuacja, w której naruszenie to spowodowało wydanie oczywiście nieprawidłowego orzeczenia. Sam zarzut naruszenia (nawet oczywistego) określonego przepisu (przepisów) nie prowadzi wprost do oceny, że skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona (postanowienia Sądu Najwyższego: z 7 stycznia 2003 r., I PK 227/02, OSNP 2004 nr 13, poz. 230; z 11 stycznia 2008 r., I UK 285/07, LEX nr 442743; z 11 kwietnia 2008 r., I UK 46/08, LEX nr 469185 i z 9 czerwca 2008 r., II UK 37/08, LEX nr 494133).

Przenosząc powyższe na grunt niniejszej sprawy należy stwierdzić, że skarżąca nie wykazała istnienia powołanej przesłanki przedsądu. W pierwszej kolejności należy wskazać, że zgodnie z art. 398³ § 3 k.p.c. podstawą skargi kasacyjnej nie mogą być zarzuty dotyczące ustalenia stanu faktycznego lub oceny materiału dowodowego. Tymczasem, jak wynika z uzasadnienia wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania, skarżąca opiera swoje twierdzenia o oczywistej zasadności skargi kasacyjnej na polemice z ustaleniami faktycznymi Sądów *meriti*. Ponadto, skarżąca nie wskazała żadnych uchybień proceduralnych podczas dokonywania ustaleń faktycznych i oceny materiału dowodowego zebranego w sprawie, a jedynie przedstawiła własną, bardzo ogólną ocenę stanowiska Sądu drugiej instancji. W dodatku, pełnomocnik skarżącej zawarł w uzasadnieniu twierdzenia, które nie znajdują potwierdzenia w stanie faktycznym, którym Sąd Najwyższy jest związany, dotyczące systematycznego namawiania, zmuszania i zastraszania powódki za pomocą różnych działań do złożenia oświadczenia woli o wypowiedzeniu umowy o pracę.

Strona skarżąca nie wykazała, aby Sąd drugiej instancji dopuścił się kwalifikowanego naruszenia prawa materialnego lub procesowego, które doprowadziłoby do wydania oczywiście błędnego rozstrzygnięcia. Jej twierdzenia stanowią jedynie ogólnikową polemikę z Sądem drugiej instancji, pozbawioną argumentów natury prawnej.

Stwierdzając, że nie zachodzą przyczyny przyjęcia skargi, określone w art. 398⁹ § 1 k.p.c., Sąd Najwyższy postanowił zgodnie z art. 398⁹ § 2 k.p.c.